

35 vuotta tiedeakatemioiden yhteistyötä

■ Olli Lehto

Tiedeakatemiajaosto perustettiin Suomen Tiedeakatemiain Valtuuskunta -nimisenä Suomalaisen Tiedeakatemian ja Suomen Tiedeseuran yhteistyöelimeksi. Esitykseni pohjaksi kuvaan tähän perustamistoimenpiteeseen johtanutta tietä, joka kytkeyti moniin Suomen historian vaiheisiin.

1800-luvun alussa Euroopan yliopistoihin levisi aatesuuntaus, joka painotti voimakkaasti, että yliopiston tehtävänä oli paitsi tiedon levittäminen, opetus, myös tiedon tuottaminen eli tutkimus. Suomessa tämä suuntaus tuotiin esille Yliopiston uusissa statuuteissa vuonna 1828. Kymmenen vuotta myöhemmin tutkimuksen tärkeyden tiedostaminen johti Suomen ensimmäisen yleistieteellisen yhdistyksen perustamiseen.

Sen nimeksi tuli Suomen Tiedeseura tai oikeastaan Finska Vetenskaps-Societeten, sillä tuohon aikaan Suomen koulutetun väestön kieli oli ruotsi. Tämä oli niin itsestään selvää, ettei Tiedeseuran säännöissä puhuta mitään kielestä. Nimestä keskusteltaessa luovuttiin käyttämästä sanaa ”Akademi”, koska katsottiin, että vähävaraisella seuralla ei ainakaan perustamisvaiheessa ollut edellytyksiä harjoittaa itsenäistä tutkimustyötä.

1800-luvun jälkipuoliskolla suomalaisuusliike alkoi voimistua, mutta kehitys ei sujunut rauhallisesti, vaan suomenkielisten alkaessa vaatia oikeuksiaan ja ruotsinkielisten puolustaessa asemiaan maahan puhkesi monta vuosikymmentä kestänyt kielitaistelu. Maan suomenkielisen väestön koulutustason nouseminen, joka oli saanut ratkaisevan alkusysäyksen kansakoulujen perustamisesta, oli perimmäinen syy siihen, että suomalaisuusliike voimistui voimistumistaan. 1800-luvun puolivälissä suomenkielisiä oppikouluja ei ollut ainoatakaan, mutta 1900-luvulle tultaessa niiden määrä oli jo ylittänyt ruotsinkie-

liset. Yliopistossa ruotsinkielisten ylivalta oli yhä niin vankka, että sitä ei ollut mahdollista vielä horjuttaa. Tiedeseurassa tilanne muodostui toisenlaiseksi, koska sen toimintaan pääsivät Yliopistoa enemmän vaikuttamaan poliittiset virtaukset.

1900-luvun alussa Suomen väestöä ei enää jakanut pelkästään äidinkieli, vaan myös suhtautuminen Venäjän yrityksiin kaventaa Suomen autonomiaa. Toisella puolella olivat Suomen oikeuksista tiukasti kiinnipitävät perustuslailiset, jollaisia olivat useimmat ruotsinkieliset ja nuorsuomalaiset, toisella myönnetyksiin taipuvaisemmat vanhasuomalaiset. Tiedeseuraa ei syytetty ainoastaan suomalaiskansallisten tieteiden syrjimisestä vaan myös vanhasuomalaisten sivuuttamisesta uusia jäseniä valittaessa.

Suomenkielisten tieteenharjoittajien protestiliike kasvoi lopulta niin voimakkaaksi, että se johti tiedeyhteisön jakaantumiseen. Vuonna 1908 Suomen Tiedeseura sai rinnalleen puhtaasti suomenkielisen Suomalaisen Tiedeakatemian. Ilmapiiri maassa oli sellainen, ettei tapahtumaa juuri pahoiteltu, myös talouselämän puolella hallitsevien ruotsinkielisten yritysten rinnalle oli perustettu suomenkielisiä, muiden muassa Kansallis-Osake-Pankki, Pohjola ja Suomi-yhtiö. Tiedeseurassa uuden tiedeakatemian syntymistä vähäteltiin, Fredrik Elfvingin Suomen Tiedeseuran satavuotishistoriassa Tiedeakatemian perustaminen mainitaan lyhyesti luvussa, jonka nimi on ”Seuran julkaisut”.

Ensimmäisen maailmansodan aikana kielitaistelu vaimeni, mutta tuli uudestaan esille heti 1920-luvun alussa ja jatkui seuraavalla vuosikymmenellä. Tiedeseuran ja vähitellen voimistuvan Tiedeakatemian välit pysyivät viileinä, mistä aiheutui haittoja erityisesti maamme ulkopuolella. Siellä jäi usein epäselväksi, kuka edusti Suomea tieteen kansainvälisissä tilaisuuksissa ja

hankkeissa. Usein Suomea ei edustanut kukaan, mihin vaikutti myös kansallisen kulttuurin merkityksen liiallinen korostaminen nuorena tasavallassa.

Kielitaistelun aallot levisivät myös yliopistomaailmaan. Turkuun perustetut yksityiset Åbo Akademi ja Turun Suomalainen Yliopisto eivät olleet juuri missään tekemisissä toistensa kanssa. Valtion yliopistossa Helsingissä Akateemisen Karjala-Seuran sotahuuto ”ruotsin kieli kokonaan pois yliopistosta” sai paljon kannatusta. 1930-luvulla Helsingin yliopisto muodostui siinä määrin kieliriidan taistelutantereeksi, että koko kielitaistelun katsotaan päättyneen vasta vuonna 1937, jolloin valtiovalta säätö yliopistolle uuden kielilain. Tähän vaikutti ulkopolitiikassa omaksuttu pohjoismainen suuntaus, jonka yhtenä tärkeänä kohtana oli suhteiden parantaminen Ruotsiin. Uuden kielilain oleelliset piirteet ovat edelleen voimassa: enemmistö professorinviroista on suomenkielisiä, mutta samalla ruotsinkielisen opetuksen asema turvattu. Voimaan tullessaan laki ei tyydyttänyt kumpaakaan osapuolta, mutta erityisen vakavia erimielisyydet eivät olleet ja ne pyyhkiytyivät pois, kun itsenäisen Suomen olemassaolo tuli uhatuksi.

Tulin Suomalaisen Tiedeakatemian jäseneksi vuonna 1962, lähes 50 vuotta sitten. Muutamaa vuotta myöhemmin ehdotin uudeksi jäseneksi matematiikan ruotsinkielisen oppituolin haltijaa Gustav Elfvingiä, joka oli tutkijana kansainvälisesti tunnettu ja jonka luennot matemaattisesta tilastotieteestä olivat kielestä huolimatta opiskelijoiden keskuudessa poikkeuksellisen suosittuja.

Ehdotukseni raukesi alkuunsa: ”Enkö tiedä, että Tiedeakatemian sääntöjen mukaan jäsenen äidinkielen pitää olla suomi.” Olin todella ollut siinä uskossa, että moinen pykälä kuului menneeseen aikaan. Esitys suomen kieltä koskevan kohdan poistamiseksi säännöistä oli kuulemma jo kerran tehty aikaisemmin. Nyt se sai jonkin verran kannatusta mutta ei riittävästi tullakseen voimaan.

Kehitys Tiedeakatemiassa vanhan kaartin väistyessä kulki kuitenkin vapaamieliseen suuntaan. Vuonna 1971 ruotsinkielinen Erik Allardt

valittiin Tiedeakatemian jäseneksi, sääntöjen vastaisesti. Kun ovi oli kerran avattu, Allardt sai pian seuraa. Kaksi vuotta myöhemmin ruotsinkielisiä valittiin samalla kerta neljä, joukossa Georg Henrik von Wright ja Elfving. Säännöt korjattiin uuden tilanteen mukaisiksi vasta myöhemmin, mutta Tiedeakatemian aitosuomalainen politiikka oli tosiasiallisesti haudattu. Ilmapiiri oli muuttunut otolliseksi Tiedeakatemian ja Tiedeseuran läheiselle yhteistyölle.

Tiedeseura oli pysynyt ensisijaisesti ruotsinkielisenä, mutta se ei estänyt valitsemasta sinne myös suomenkielisiä. Minäkin tulin Tiedeseuran jäseneksi vuonna 1968, ja jo kuusi vuotta aikaisemmin olin saanut Tiedeseuran merkittävän E. J. Nyströmin palkinnon yhdessä kollegani K. I. Virtasen kanssa.

Uusien tuulien alkaessa puhaltua pohdittiin 1970-luvun alkuvuosina mahdollisuutta yhdistää Tiedeakatemia ja Tiedeseura. Erinäisten tunnustelujen jälkeen katsottiin parhaaksi edetä asiassa perustamalla yhteistyöelin. Valmisteluvassa työryhmässä olivat erityisen aktiivisia Tiedeakatemian silloinen esimies Mikko Juva ja Tiedeseuran pysyvä sihteeri Kai Otto Donner. Syksyllä 1975 oltiin niin pitkällä, että työryhmää kutsuttiin yhteistyötoimikunnaksi. Tämän juhlan järjestäjät ovat katsoneet, että nykyinen Tiedeakatemijaosto sai silloin alkunsa. Se on yksi mahdollinen tulkinta, oma käsitykseni on tosin kaikki nämä vuodet ollut hieman erilainen. Vuoden 1976 alussa ryhdyttiin laatimaan yhteistyötoimikunnan johtosääntöä. Kun Tiedeseura hyväksyi sen maaliskuussa ja Tiedeakatemia vajaan kuukautta myöhemmin vuosikokouksessaan 9. huhtikuuta 1976, syntyi Suomen Tiedeakatemian Valtuuskunta -niminen järjestö.

Johtosäännön mukaan valtuuskunnan tehtävänä on toimia itsenäisten jäsenakatemioidensa valtuuttamana ja niiden asiantuntemukseen nojautuen maamme tieteellisen tutkimuksen kaikinpuoliseksi edistämiseksi. Ensimmäiseksi puheenjohtajaksi nimettiin Mikko Juva ja pääsihteeriksi Kai Otto Donner, jotka valmisteluvaiheet huomioon ottaen olivat luonnollisia valintoja.

Vuoden 1977 alussa Valtuuskunnan kokoonpano vakiintui muotoon, jonka pääpiirteet säilyivät yli kaksi vuosikymmentä. Siihen kuuluivat jäsenakatemioiden esimiehet, pääsihteeri ja pysyvä sihteeri, rahavarain hoitajat sekä yksi erikseen valittu edustaja kummastakin jäsenakatemista. Puheenjohtaja ja pääsihteeri voitiin valita Valtuuskunnan jäsenten keskuudesta tai heidän ulkopuoleltaan. Vuonna 1982 Valtuuskuntaan otettiin mukaan kaksi Teknillisten tieteiden akatemian valitsemaa jäsentä ja yksi jäsen Svenska Tekniska Vetenskapsakademiin i Finland -järjestöstä.

Juvan puheenjohtajakausi jäi lyhyeksi, sillä vuonna 1978 hän pyysi eroa tultuaan arkkipiispaaksi. Kai Otto Donner toimi vt. puheenjohtajana, kunnes uusi puheenjohtaja oli valittu. Tehtävä lankesi minulle. Se oli odottamaton käänne elämässäni, sillä en ollut osallistunut ollenkaan yhteistyön valmisteluun – vuonna 1970 olin saanut nimityksen Suomen Akatemian tutkijaprofessoriksi ja ollut sen jälkeen paljon ulkomailla. Tunsin tosin hyvin Mikko Juvan, jonka kanssa olin joutunut tekemisiin jo 1960-luvulla Korkeakouluneuvostossa, ja myös Kai Otto Donner oli tuttu yliopistolta ja Tiedeseurasta.

Juvan perinnön seuraajalleen tulkitsin niin, että valtuuskunnan pysyvä tehtävä oli valmistaa maaperää Tiedeakatemian ja Tiedeseuran yhdistämiseksi. Olin aluksi siinä uskossa, ettei yhdistäminen ollut suinkaan mahdotonta. Sille oli Tiedeakatemiassa tukea, ja yhdistämistä kannatti myös Valtuuskunnan pääsihteeri Donner, jolla arvelin olevan paljon vaikutusvaltaa Tiedeseurassa.

Ilmeinen vaikeus aiheutui siitä, että siihen aikaan Tiedeseura oli jo varakas, kun taas Tiedeakatemian omat varat olivat perin niukat. Vilho Väisälän Tiedeakatemialle tekemällä lahjoituksella, 22 % Vaisala Oy:n osakkeita, ei vielä ollut markkina-arvoa, ja sen vähäinen tuotto oli puhtaasti laskennallinen. Myöhemmin tilanne muuttui täysin, kun yhtiö listattiin pörssiin ja teki läpimurron Yhdysvalloissa, mutta ratkaiseva muutos tapahtui vasta 2000-luvulle tultaessa. Kun Tiedeakatemia on äskettäin vielä saanut Eino Jutikkalan merkittävän testamenttilahjo-

ituksen, Tiedeakatemian ja Tiedeseuran varallisuuserot ovat kaventuneet. Mutta varallisuus ei ole yhdistämisen esteen perimmäinen syy.

Helsingin yliopiston rehtorina ja kanslerina jouduin paljon tekemisiin Christoffer Taxellin kanssa aikana, jolloin hän oli opetusministeri ja Ruotsalaisen kansanpuolueen johtaja. Vaikka mielipiteemme eivät aina käyneet yksin, ystävystyimme, ja kerran Taxell selitti minulle, miksi hän halusi pitää tärkeät ruotsinkieliset instituutiot erillään suomenkielisistä. Syy oli yksinkertainen: ”Ennemmin tai myöhemmin, yleensä varsin pian, yhdistynyt instituutio muuttuu suomenkieliseksi.”

Suomalaisen Tiedeakatemian perustamisen voi näin ollen nähdä niin, että ilman sitä ruotsinkieliset olisivat väestön kielijakautuman takia jääneet aikaa myöten Suomen Tiedeseurassa selväksi vähemmistöksi. Ruotsin kieli ei olisi säilyttänyt sitä asemaa, mikä sillä nyt on edelleen elinvoimaisessa Tiedeseurassa. Jo ennen Taxellin selitystä olin todennut, ettei yhdistäminen ollut mielekäästä, eikä siihen ole tietääkseni enää palattu.

Tiedeakatemian Valtuuskunnan, nykyisen Tiedeakatemijaoston, pelkkä olemassaolo on molemmille tiedeakatemioidemme tärkeää: johtohenkilöt tapaavat toisiaan ja huolehtivat monista asioista yhdessä. Heti alkajaisiksi nuori Valtuuskunta ylsi tärkeään aikaansaannokseen, kun se ehdotti ”Tieteen päivien” järjestämistä ja osallistui aktiivisesti niiden valmisteluihin. Samalla ilmeni Valtuuskunnan heikkous: sillä ei ollut itsellään varoja mihinkään ylimääräiseen toimintaan. Sponsoreita tarvittiin, mutta kun hanke oli hyvä, niitä löytyi: Suomen Kulttuurirahasto, Helsingin yliopisto ja Tieteellisten seuran valtuuskunta eli TSV.

Ensimmäiset uudet Tieteen päivät pidettiin vuonna 1977. Ne olivat niin suuri menestys, että niitä päätettiin jatkaa, aluksi joka neljäs vuosi, ja kun kiinnostus on yhä vain kasvanut, ne pidetään nykyisin joka toinen vuosi. TSV tarjosi käytettäväksi työvoimaa, ja kun sieltä saatiin niin antaumuksellinen ja taitava henkilö kuin Jan Rydman, Tieteen päivät on saanut vahvan TSV:n leiman. Ennenaikainen kuolema katkaisi

Janin toimet, mutta TSV on pitänyt huolen pätevistä jatkosta.

Uusimuotoisen Suomen Akatemian ensimmäisen esimiehen Helge Gyllenbergin kauden kestänyt lain salliman enimmäismäärän, sitkeä huhu kertoi uudeksi esimieheksi suunniteltavan henkilöä, jonka ansiot olivat pikemmin politiikan kuin tieteen puolella. Kauhistanut Suomen korkeakoulujen rehtorien neuvosto pyysi saada ilmoittaa minut ehdokkaaksi. Vastasin kieltävästi, mutta niin sitkeästi rehtorien neuvosto vetosi Suomen tieteen etuun, että annoin lopulta suostumukseni. Sen jälkeen valtioneuvosto valtuutti opetusministeri Pär Stenbäckin sekä kahden muun hallituspuolueen ministerit Ulf Sundqvistin ja Paavo Väyrysen tekemään esityksen ehdokkaasta, joka olisi myös poliittisesti sopiva. Heidän valintansa oli Kai Otto Donner, joka nimitettiin. Tiedemaailma hyväksyi hänet varauksitta, mutta Tiedeakatemian Valtuuskunta menetti erinomaisen pääsihteerin.

Donnerin seuraajaksi tuli Lauri Vuorela, joka oli juuri jäänyt eläkkeelle Ilmatieteen laitoksen ylijohdajan virasta. Suomalaisen Tiedeakatemian pääsihteerinä hän oli ollut Tiedeakatemian Valtuuskunnassa sen perustamisesta asti. Hänellä oli kuitenkin rasitteena 1970-luvun alkuvuosilta lähtöisin ollut ehdottoman kielteinen asenne Suomen Akatemiaan, johon tiedeakatemioiden sitä vastoin pyrkivät parantamaan suhteita. Valtuuskunnan pääsihteerin vaihdos tuli sen takia välttämättömäksi. Pyysin tehtävään ystävääni Lauri Saxénia, joka Suomalaisen tiedeakatemian ”ylimääräisenä” jäsenenä oli hänkin ollut aina Tiedeakatemian Valtuuskunnan jäsen. Hän kieltäytyi, mutta kun kukaan muista esitetyistä ehdokkaista ei saanut jäsenakatemioiden hyväksymistä, Saxén lopulta suostui, ja valittiin saman tien vailla minkäänlaisia soraääniä pääsihteeriksi. Tässä tehtävässä hän jatkoi senkin jälkeen, kun hänet oli nimitetty Helsingin yliopiston kansleriksi.

Olin päättänyt erota Valtuuskunnasta vuonna 1995, jolloin määräaikainen toimikauteni oli katkolla, mutta Saxén (josta todennäköisesti olisi tullut seuraajani puheenjohtajana) pyysi niin hartaasti jatkamaan vielä yhden toimikauden,

että suostuin. Kolme vuotta myöhemmin me jäimme sitten yhtä aikaa pois. Minun oli pakkokin, sillä uusien sääntöjen mukaan puheenjohtajana toimivat vuorotellen Tiedeakatemian ja Tiedeseuran esimiehet. Se oli kokemusteni valossa parannus. Valtuuskunnan myöhemmistä vaiheista eroamiseni jälkeen kertoo kansleri Kari Raivio¹.

Valtuuskunnan työ keskittyi puheenjohtajakaudellani paljon kansainvälisten suhteiden hoitamiseen. Kohteina olivat humanistien Union Académique Internationale, jonka jäseniä ovat tiedeakatemioiden, sekä ICSU (*International Council of Scientific Unions*, myöhemmältä nimeltään *International Council for Science*), jossa jäseninä ovat maat.

Suomen Tiedeakatemian Valtuuskunta keskittyi enemmän ICSUun, mikä johtui henkilösuhteista. Vuorela oli Suomen ICSU-toimikunnan puheenjohtaja, ja itse olin ICSUn yleiskomiteassa (*General Committee*) kahdeksan vuotta edustamassa matematiikkaa; ICSUn toiminta tapahtui silloin pääasiassa tiedealakohtaisissa unioneissa.

Suomi menetti mukanani paikan General Committeessa, mutta siinä oli unionien edustajien lisäksi myös kansallisten tiedeakatemioiden jäseniä. Pohjoismaista pyrittiin yhteisellä esiintymisellä saamaan yksi paikka, ja kun ruotsalainen jäsen oli erovuorossa, onnistuimme Saxénin kanssa saamaan Pohjoismaiden ehdokkaaksi Tiedeseuran pysyvän sihteerin ja Tiedeaka-

1 **Toimituksen huomio:** Tiedeakatemiajaosto perustettiin Tieteellisten seuran valtuuskunnan yhteyteen vuoden 2008 alussa. Tuolloin Suomen Tiedeakatemian Valtuuskunnan toiminta päättyi ja STAV:n vastuulla olleet toiminnot siirrettiin Tiedeakatemiajaostoon.

Tiedeakatemiajaosto on Tieteellisten seuran valtuuskunnan yhteydessä toimiva tiedeakatemioiden yhteistyöelin. Sen tavoitteena on edistää kansainvälisesti korkeatasoista tieteellistä tutkimusta kaikilla tieteenaloilla. Tiedeakatemiajaosto osallistuu kansalliseen ja kansainväliseen tiedepoliittiseen toimintaan, tieteelliseen tutkimukseen perustuvien asiantuntijaraporttien ja lausuntojen laatimiseen, tutkimuksen arviointiin ja palkitsemiseen sekä tieteen tunnetuksi tekemiseen yhteiskunnassa. Tiedeakatemiajaosto edustaa suomalaisia tiedeakatemiaita kansainvälisissä tiedejärjestöissä. Lisäksi se vastaa 31:n eri tieteenaloja edustavan kansalliskomitean toiminnan koordinoinnista.

temiain Valtuuskunnan varapuheenjohtajan Carl Gustav Gahmbergin. Vaali tapahtui ICSUn yleiskokouksessa Chilen Santiagossa vuonna 1993. Vuosien varrella kertyneet henkilösuhteet ICSUssa tekivät mahdolliseksi lobata Gahmbergin hyväksi. Vaikutuksesta en tiedä, mutta Gahmberg tuli valituksi.

Tieteen kansainvälisissä hankkeissa Suomen moninaiset akatemit aiheuttivat sekaannusta varsinkin 1990-luvun alkuvuosina. Silloin perustettiin Euroopan tiedeakatemioiden yhteiselin ALLEA (*All European Academies*). Se julisti olevansa itsenäinen järjestö (*non-governmental organization*), mutta Suomeen lähetetty kutsu ensimmäiseen ALLEAn perustamista valmistelemaan kokoukseen meni Suomen Akatemialle. Suomen Akatemian silloinen esimies Erik Allardt ohjasi kuitenkin kutsun heti Tiedeakatemian Valtuuskunnalle, josta tuli Suomen liittymäjärjestö ALLEAan.

Vuonna 1996 uudelleen itsenäistyneet Baltian maat kutsuivat myös Pohjoismaat tiedeakatemioidensa yhteiseen kokoukseen Riikaan. Tiedeakatemian Valtuuskunnassa ei pitkään tiedetty tulevasta kokouksesta mitään, kunnes siitä sattumalta kuultiin Ruotsin kuninkaalliselta tiedeakatemialta. Suomeen lähetetty kutsu oli taas mennyt Suomen Akatemiaan. Helsingissä käytyjen keskustelujen tuloksena Suomen Aka-

temia jäi pois kokouksesta, jossa Suomea edusti Tiedeakatemian Valtuuskunta.

Valtuuskunnalla ei kuitenkaan ollut varoja käytettävissä päin vastoin kuin Pohjoismaiden muilla tiedeakatemioidella, jotka olivat monin tavoin mukana elvyttämässä Viron, Latvian ja Liettuan tiedemaailmaa. Jotteivät Suomen tiedeakatemit jäisi tällaisesta toiminnasta syrjään, otimme Saxénin kanssa asian puheeksi Suomen Akatemian pääjohtajan Reijo Vihkon kanssa. Vihkon suhtautuminen rahoitukseen Valtuuskunnan selkeästi muotoilemissa konkreettisisä tapauksissa oli periaatteessa myönteinen, ja kerroin tästä Tiedeakatemian ja Tiedeseuran kokouksissa. Näissä tällainen toiminta oli kuitenkin niin vierasta, ettei hanke saanut sanottavaa vastakaikua.

Syyskuussa 1998 balttilais-pohjoismainen tiedeakatemiakokous pidettiin Tallinnassa Viron Tiedeakatemian upeissa toimitiloissa. Se oli viimeinen julkinen esiintymiseni Valtuuskunnan asioissa, ja sopii näin ollen päätepisteeksi myös tälle esitykselle.

Kirjoittaja on akateemikko, joka oli Suomen Tiedeakatemian Valtuuskunnan pitkäaikainen puheenjohtaja. Kirjoitus on esitelmä, joka pidettiin Tiedeakatemijaoston järjestämässä kansalliskomiteatapaamisessa 5.10.2010.

SUOMALAINEN TIEDEAKATEMIA

jakaa yhteensä neljä 5000 euron suuruista palkintoa vuonna 2010 Suomessa väitelleille tutkijoille.

Perusteltuja ehdotuksia palkinnonsaajiksi pyydetään väitöskirjojen ohjaajilta tai heidän laitoksiltaan. Ehdotuksiin liitetään perustelu, palkintoehdokkaan lyhyt CV ja julkaisuluettelo sekä kopio vastaväitäjän lausunnosta. Ehdotukset on osoitettava Suomalaisen Tiedeakatemian hallitukselle ja niiden tulee olla perillä viimeistään perjantaina 4. helmikuuta 2011 osoitteessa Suomalainen Tiedeakademia, Mariankatu 5, 00170 Helsinki. Faxilla/sähköpostilla lähetettyjä tai myöhässä tulleita hakemuksia ei oteta huomioon. Ehdotukset laaditaan lomakkeelle, joka on Tiedeakatemian kotisivulla osoitteessa www.acadsci.fi (Apurahat ja palkinnot – Väitöskirjapalkinto). Lisätietoja Tiedeakatemian toimistosta puh. 09 636 800, sähköposti acadsci@acadsci.fi.

Olli Martio
pääsihteeri